

KHÔNG

GGGGGGG!

Tớ không muốn yên lặng.

Tớ chỉ muốn nói thật TO!

Tớ muốn mình thật nổi bật giữa đám đông
và ai cũng nghe thấy tớ nói.

Các cậu cứ ỒN ÀO như tớ mà xem,
VUI lắm đấy!

Nhưng chẳng hiểu sao
mẹ lại bắt tớ yên lặng.

Mẹ thì thầm: “Suyt! Con hãy yên lặng nào, em bé đang ngủ!”.

Nhưng quá muộn rồi! OA, OA...
Em bé đã thức dậy và khóc văng cả nhà.

Khi cả lớp đang chăm chú
học bài, tớ lại thích

NÓI CHUYỆN,

CƯỜI ĐÙA

và

VỖ TAY...

Nhưng tớ chẳng hiểu sao cô giáo lại luôn luôn nhắc nhở:

“Con phải giữ **TRẬT TỰ**
khi ngồi trong lớp chứ!”.

Nhưng ngồi yên trong lớp học mới kinh khủng làm sao!

Tớ thích giậm chân
xuống cầu thang
BÌNH BỊCH, BÌNH BỊCH...

BỊCH

gõ thìa bát
LENG KENG, LENG KENG

và khi mẹ làm việc, tớ sẽ đứng bên cạnh
hát VÉO VON cả buổi.

Tớ thích buộc dây vào những vỏ hộp rỗng
và giật giật để chúng kêu LANH CANH,

chọc vỡ bóng bay để
chúng nổ

BỘP BỘP...

Mẹ cực kì ghét
khi tớ làm như vậy...

nhưng tớ lại mê những trò đó vô cùng.